

УДК 82-93
Б28

БОБУ
ОСКІЛЬКИ ВСЕ ПРЕКРАСНЕ
ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ, ЛЮБИЙ

Серія «Бібліотека з привидами».

Оригінальна назва: THE HAUNTED LIBRARY.

Дане видання опубліковано за погодженням з Penguin Workshop,
дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group,
підрозділом Grosset & Dunlap.

Усі права застережено, в тому числі право на
створення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Батлер Дорі Гіллестад

Б28 Бібліотека з привидами. Книга 1 / Дорі Гіллестад
Батлер. Іл.: Аврора Дамант; пер. з англ. І. В. Тимошен-
кова. — Харків: Вид-во «Ранок», 2022. — 128 с. —
(Серія «Бібліотека з привидами»).

ISBN 978-617-09-7543-0

Це історія про хлопчика-примару, який вперше в житті опиня-
ється у новому, невідомому місці — бібліотеці, повній людей. Дуже
дивно бачити стільки народу в кімнаті, а ще дивніше, коли одна
дівчинка точно бачить тебе і дуже хоче потоваришувати. І попри
свою різність, їх об'єднує бажання до розкриття таємниць. Перша
«кримінальна справа» не забарилася: бабуся Клер розповідає, що
в бібліотеці дуже давно мешкає один привид. Чи зможуть друзі
знешкодити недружливому примару?

УДК 82-93

Text copyright © 2014 by Dori Hillestad
Butler.

Illustrations copyright

© 2014 by Aurea Damant

© Тимошенко І. В., переклад, 2022

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7543-0

БІБЛІОТЕКА з ПРИВИДАМИ

Дорі
Гіллестад Батлер

Ілюстрації
Аврора Дамант

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ГЛОСАРІЙ ПРИВИДІВ

розширя́тися
набувати більшої форми.

проявля́тися
робити так, щоби примару могли бачити люди.

приту́лок
місце, де мешкають привиди.

переміща́тися
проходити крізь стіни, двері та інші тверді предмети.

стиска́тися
набувати меншої форми.

каламута́ти
перебувати в стані, коли привид відчуває нудоту.

тверді
люди, тварини чи предмети, крізь які не можна бачити.

виверта́ти
те саме, що блювати.

пла́вати
вільно переміщатися у повітрі.

голоси́ти
видавати звуки, щоби люди їх почули.

РОЗДІЛ 1

ЗАГУБЛЕНИЙ НАЗОВНІ

Знервований Каз ширяв туди-сюди перед запиленою стіною класу. За ним зараз спостерігала вся родина. Мамця. Татко. Малий Джон. Навіть Космо, їхній пес. Вони дивились і терпляче чекали: чи вдасться йому зробити хоч щось цього разу.

Відпливши від стіни, Каз прошепотів:

— Я не хочу.

Усі члени родини разом застогнали.

— Ну ж бо, синку. — сказав татко. — Тут нічого боятися. Тобі всього лише

потрібно глибоко вдихнути і ковзнути крізь неї. Як я.

Татко встромив ступню в стіну. Потім усю ногу... Потім руку... І врешті-решт усе тіло.

Пуф! Татко зник.

— Гав-гав! — подав голос Космо.

Виляючи хвостом, пес кинувся крізь стіну за ним.

— Переміщатися — це нескладно, Казе, — мовив малий Джон. — Дивися!

Каз спостерігав, як його менший брат робить кульбіти, пролітаючи крізь стіну. Маленькому Джону всього шість, а він уже освоїв більшість базових навичок привидів: умів проявлятися, голосіти, стискатися, розширяться і переміщатися крізь стіни.

Казу дев'ять. Він може стискатися й розширяться. Але не вміє ані проявлятися, ані голосіти і не любить переміщатися

крізь стіни. Один раз він уже спробував, і його потім довго каламутило.

Космо просунув голову крізь стіну, гавкнув двічі на Каза й знову зник.

— Гадаю, Космо каже: «Йди за мною, Казе! Йди за мною!» — імітуючи собачий гавкіт, мовила мамця.

Каз застогнав.

Узявши хлопця за руку, мама підвела його до стіни.

— Спробуймо разом.

Тверда миша шмигнула в нірку в підлозі. Твердий павук стрибнув на павутину перед вікном.

— Ну, гайда! — мовила мамця. — Один... Два... Три!

Вона перемістилася крізь стіну.

Казові вдалося висмикнути свою руку з маминої. Не міг він цього зробити. Просто не міг!

Натомість хлопчик-привид підплив до дверей і почав стискатися, дедалі зменшуючи й зменшуючи тіло... Аж поки став не більшим за стару книгу в кутку і не

товщим за одну зі сторінок усередині неї. Пірнувши вниз, він прослизнув під дверима. Дорогою здуваючи пилових кліщів, Каз

поплив коридором до сусіднього класу, де на нього чекала родина.

Малий Джон застогнав, коли Каз розширився до нормального розміру й форми.

Мамця з татком сумно похитали головами.

— Ти не виживеш назовні, якщо не опануєш базових навичок привидів, — застеріг татко.

— Ми хвилюємося за тебе, Казе. — сказала мамця, обійнявши його. — Назовні багато твердих. Тобі необхідно мати ці навички, щоб захиститися.

Назовні також був ВІТЕР. Він міг, підхопивши примару, здути її назавжди.

— Я ніколи не покину цієї старої школи, — відповів родині Каз. — Тому мені не дуже потрібні навички привидів.

Каз ніколи раніше не бував поза притулком, але він більше боявся вітру, аніж твердих.

— Не завжди стається так, як ми того хочемо, — зауважила мамця. — Забув, що сталося з Фінном?

Фінн був старшим братом Каза.

— А з вашими бабусяю та дідусем? — додав татко.

Хіба міг Каз про таке забути?

Одного весняного дня минулого року Фінн, Каз і малий Джон грали в «Не наближайся!». Фінн часто просовував руку чи ногу крізь стіну назовні, тому що любляв, коли брати верещали від страху. Але того дня він висунув голову дуже далеко — і вітер, підхопивши його, витягнув усього назовні.

Каз із малим Джоном чули його крики про допомогу, але могли лише покликати бабуню, дідуса або батьків.

Бабуся з дідусем кинулися крізь стіну назовні, щоб урятувати Фінна, але вітер був